

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เราแน่ใจว่าได้ผู้นำดี

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๒ ทองคำได้ ๑๔ บาท ๕๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗๐๕ ดอลลาร์ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างนี้ของเรา จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เราแน่ใจตลอดนะจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เราพูดด้วยความมั่นใจของเราโดยเอาธรรมจับ พูดตรง ๆ ไม่ได้คุณนะ เราแน่ใจกับพี่น้องชาวไทยว่าเราได้ผู้นำดี นี่จะพาพวกเราทั้งหลายขึ้น ให้พากันตั้งอก ตั้งใจนะ เราได้พิจารณาเต็มกำลังแล้วรอบประเทศไทย ว่าให้มันเปิดอกเลย ไปที่ไหน เปิดโล่งปิดตัน ปิดปิดตัน ๆ หาทางออกไม่ได้ วาสนาชะตาของเมืองไทยเราแน่ใจว่ามี เพราะฉะนั้นให้พากันขยับทุกคน ทั้งชาติทั้งศาสนารวมกันอุ้มชาติไทยเราไม่ได้แล้ว ก็ดวงชะตาของชาติไทย แต่เราไม่สนใจว่าดวงชะตาของชาติไทย มีแต่ขึ้นถ้ายเดียว อันนี้ เราสนใจมาก จะขึ้น ๆ จะเริ่ม ๆ ละ ทุกสิ่งทุกอย่างค่อยปรับตัวเข้า ๆ เรื่อย

สำคัญอยู่ที่กำลังใจ ถ้าใจมีความแน่นอนไปตรงไหน กำลังใจจะไปที่นั่น ๆ ถ้า เอนเอียงแล้วก็ไม่แน่นทั้งนั้น ถ้าใจแน่ใจไปทางไหนกำลังใจไป ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะหมุน ไปตามกำลังใจจะหมุนไปด้วยกัน เราจึงเทศน์เตือนวงราชการอยู่เสมอ เพราะวงราชการ เป็นลูกของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่ การสอนนี้ก็ในนามของพระธรรมอัน เลิศเลอมาสอนโลก เราได้บอกแล้วว่าเราไม่ได้อยู่ในวงการของอะไรทั้งนั้น เช่น วงราชการ งานเมืองหรือโรงทะเลาะเบาะแว้ง เราไม่มี คือธรรมไม่มี ธรรมเป็นน้ำที่สะอาด มอง ลงไปตรงไหนที่ไม่สะอาดก็ชะล้างลงไป ๆ

สิ่งสกปรกโสภณทั้งหลายนั้นแหละ สิ่งที่จะทำให้เกิดความกระทบกระเทือนทาง ด้านจิตใจ จนกลายเป็นความเสียหายในส่วนรวม จึงต้องอาศัยธรรม ธรรมเป็นเครื่อง ชะล้างเรื่อย ๆ ตรงไหนสกปรกชะล้างลงไป ๆ แล้วค่อยสะอาดขึ้นมา ๆ และรักษาตัว เองเป็นลำดับ ปรับปรุงตัวเองเป็นลำดับ ไม่ให้เปื้อนเปื้อน ทางน้ำก็ชะล้างลงไป หมายถึง ศาสนาสอน นี่เราสอนพี่น้องทั้งหลายเราไม่ได้อยู่ในวงเหล่านี้ ธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่ได้อยู่ในวงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งจะไปแปดเปื้อนด้วยกัน ๆ ถ้าเขาไม่เปื้อนตัวเองก็ไม่เปื้อน เสีย อย่างนี้ไม่มีในธรรม ธรรมมีแต่ธรรมชาติสะอาดสุดยอดชะล้างลงไป ที่ไหนสกปรก มากน้อย จะได้รับความสะอาดจากการชะล้างของธรรมที่สะอาดสะอาดสุดยอดมาแล้ว นั้น

พวกเราทั้งหลายให้ฟังเสียงพุทธนะ เสียงพุทธคือเสียงศาสดาองค์เอกผู้ประกาศ ธรรมเป็นพระองค์แรกในพุทธศาสนาของเรา ให้ฟัง เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม พระ พุทธเจ้าทรงสั่งสอนหรือสอนขึ้นมามากมายกายกอง แม้สัตว์ที่ต่ำกว่าที่ในนามมนุษย์นี้ยัง

ได้ ทำไมมนุษย์เราและชาติไทยของเราเป็นชาติแห่งชาวพุทธ ทำไมพระพุทธเจ้าจะยกไม่ขึ้น มันจะหนักเอามากมายเกินไปหรือมนุษย์เราชาวพุทธเราในเมืองไทยนี้ เรายังแน่ใจอยู่ตลอดมาว่าไม่หนัก เพราะพร้อมที่จะฟังอยู่แล้วฟังโอวาทคำสอนของพระพุทธเจ้าพร้อมที่จะเป็นคนดีอยู่แล้ว ไม่มีใครตั้งหน้าจะเป็นคนชั่วด้วยกัน ยังมีธรรมเป็นเครื่องเปิดทางให้แล้ว ก็พร้อมที่จะเดินตามนั้นด้วยกันทุกคนชาวพุทธเรา ให้ฟังเสียงธรรมก็แล้วกัน

พระพุทธเจ้าประกาศกัฏฐานสอนทวยเทพเทวดา ตลอดถึงพวกเปรตพวกผี สอนมาเป็นลำดับลำดับได้ ทำไมจะสอนเมืองไทยเราไม่ได้ เมืองไทยเราก็นามแห่งลูกของพระพุทธเจ้า สอนไม่ได้มีหรือ ก็เราตั้งใจจะปฏิบัติตามอยู่แล้วจะสอนไม่ได้มีหรือ ต้องได้ นี่เราแน่ใจอยู่ แล้วจะค่อยกระตือรือร้น ๆ ให้พากันตั้งอกตั้งใจทุกคน ความรักชาติเป็นอันดับหนึ่ง ความพร้อมเพรียงสามัคคีนี้กลมกลืนกันกับความรักชาติ จากนั้นก็เป็นความเสียสละ ที่นี้รวมยอดแล้วจากการฟังคำสอนของพระพุทธเจ้ามารวบรวมปรับปรุงตัวเอง ขยายไปทางไหนให้เป็นธรรม ๆ ชุ่มเย็นไป ขยายไปทางไหนเป็นส้วมเป็นถ่านเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กันแหลกนะ อย่าให้มีในเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ

ไม่มีใครฉลาดเกินกว่าพระพุทธเจ้าในสามแดนโลกธาตุนี้ มีพระพุทธเจ้าเท่านั้น ขุดค้นธรรมที่เลิศเลอขึ้นมาขึ้นก็คือพระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรก ขนาดสลบไสณะ พระพุทธเจ้าถึงขนาดสลบไสล ทรงอดพระกระยาหารเรื่องราวมัน บางคนก็จะไม่เข้าใจว่าทรงสลบไสลเพราะอะไร ทรงอดพระกระยาหาร ไม่เสวยพระกระยาหารอยู่ถึง ๔๙ วัน จนพระโลมานี้หลุดออกจากพระกาย พระโลมาหลุดลอยออกไปเปื่อยไปบางแห่งนะ ถึงขั้นสลบ ความปรารถนาที่จะเป็นศาสดาองค์เอกเพื่อรู้ชนสัตว์โลกนี้ไม่มีถอย สลบก็สลบ ฟันมาแล้วเอาอีก สลบ ๓ หนฟังซิ นี่ละตัวอย่างอันดีเลิศของเราซึ่งเป็นชาวพุทธ จนได้ตรัสรู้ขึ้นมาเพราะความไม่ถอย

ที่ว่าอดพระกระยาหารนี้เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงมีการภาวนา คือทรงบำเพ็ญไปตามนิสัยของสัณณิก คือพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์จะต้องตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง ไม่ต้องไปศึกษาไต่ถามจากผู้ใด ในเหตุผลที่จะบรรลุธรรมเป็นพระพุทธเจ้า ต้องเป็นสัณณิก ทรงชวนชวนเอง ทรงรู้เองเห็นเองด้วยกันทุก ๆ พระองค์ พระพุทธเจ้าของเราท่านก็ทรงทดลองทางนั้นทางนี้ เพราะทางไม่เคยเดินก็อย่างว่า แม้จะเป็นสัณณิกจะตรัสรู้เอง การที่จะไปถึงจุดที่ตรัสรู้ก็ต้องมีทางแยกทางแยะ ไม่ทราบไปทางไหนถูกทางไหนผิด โดยลำพังพระองค์เองไม่ได้ถามใคร เพราะฉะนั้นจึงต้องมีวิธีการหลายอย่าง ที่ทำให้พระองค์ผิดพลาดไปบ้างตามทางซึ่งไม่เคยเดิน เหมือนกับเรา ๆ ท่าน ๆ เดินไปที่ไหนก็ต้องมีผิดมีพลาด แต่ไม่ถอย

ทรงอดพระกระยาหารอยู่ถึง ๔๙ วัน คือตั้งใจจะให้ตรัสรู้ด้วยการอดพระกระยาหาร ไม่มีทางด้านจิตใจเข้าแฝงเลย จึงไม่ได้ตรัสรู้ แล้วจึงมาพิจารณาย้อนหลังถึงคราวเสด็จไปแรกนาขวัญกับพระราชบิดา ทรงระลึกได้ คือตอนเสด็จไปแรกนาขวัญนั้นประทับนั่งภาวนา กำหนดอานาปานสติ พระจิตนี้สว่างจ้าไปหมดเลย นั่นละตอนเป็นพระราชกุมาร แต่เวลามานำเพ็ญนี้ไม่ทรงระลึกรู้เสีย ไม่ได้เกี่ยวกับจิตเสีย วิธีการต่าง ๆ อะไร เช่นอย่างกลั่นลมหายใจบ้างอะไรบ้างดังที่บอกไว้ในพุทธประวัติ จนกระทั่งถึงอดพระกระยาหาร ก็ทำไปแบบไม่เกี่ยวกับจิตใจเลย มันก็ไม่สำเร็จ

จึงได้ทรงย้อนไปหาที่พระราชบิดาพาเสด็จไปแรกนาขวัญ ทรงบำเพ็ญธรรมอยู่ที่นั่น เกิดความสว่างกระจ่างแจ้งอัศจรรย์ ระลึกรู้ได้ เอ นี่ชะรอยจะเป็นทางแล้ว แสดงความแปลกประหลาด ซึ่งตั้งแต่เราดำเนินมาถึงขั้นสลับสไล่นี้ก็ไม่เห็นความแปลกประหลาดอย่างนั้น ทรงยึดอันนั้นมาเป็นหลักละที่นี้ ทรงแน่วพระทัยว่าจะตรัสรู้ในทางนี้แน่นอน เพราะฉะนั้นจึงทรงตั้งสัตยาธิษฐานที่ได้รับโพธิ์ พอทรงแน่วพระทัยแล้วที่นี้จะปักหลักละนะ สละเป็นสละตายลงกับความแน่วพระทัย ที่ตรัสรู้กับที่ตายจะเป็นที่เดียวกันเอาละนะ ได้รับโพธิ์ประทับนั่งที่นั่น โสตถิยพราหมณ์เอาหญ้าคา ๘ กำมือมารองให้พระองค์ประทับนั่งภาวนา ทรงตั้งสัจจอธิษฐานว่า จะประทับนั่งอยู่ที่นี้จนกระทั่งตรัสรู้ ถ้าไม่ได้ตรัสรู้ตายก็ให้ตาย เรียกว่าสถานที่ตายกับที่ตรัสรู้อยู่ในที่เดียวกัน

ทรงตั้งสัจจอธิษฐาน ทรงบำเพ็ญอานาปานสติ จับหลักได้ปั๊บก็พุ่ง ๆ เลย นั่นเห็นไหม นี่ละจิตตภาวนา ท่านอดพระกระยาหารที่แรกท่านไม่เกี่ยวข้องกับภาวนา ก็พุ่งเลยในคืนวันนั้น จับได้ในคืนวันนั้นเลย ก็พอดีพระสรีระทุกส่วนเบาหวิว ๆ ไม่มีอะไรที่จะมาขัดขวางต้านทานในการบำเพ็ญสมณธรรมทางด้านจิตใจ พระองค์พิจารณาทางอานาปานสติ ร่างกายก็เบาหวิว ๆ ประหนึ่งว่าเป็นเครื่องเสริมกัน เรียกว่าเป็นเครื่องเสริมกัน ดังที่พระท่านอดอาหารทุกวันนี้ท่านมีภาวนา แต่สำหรับพระองค์ไม่มี

วันนั้นพอท่านเริ่มตัดสินพระทัยสละพระกระยาหาร ก็เป็นเวลาอดอาหารหยุดวันนั้น พระสรีระทุกส่วนเบาหวิว ถึงขั้นสลับสไลไม่เบาหวิวได้ยังไง จะเอาอะไรมาต้านทาน กำลังของธาตุขันธ์ที่จะมาขัดขวางทางเดินของสมณธรรมในทางจิตใจของพระองค์ไม่มี ก็พุ่งเลย เบื้องต้นก็บรรลุธรรม ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ปฐมยาม คือห้าวคำถึง ๔ ทุ่ม ทรงบำเพ็ญตั้งแต่ห้าวคำถึง ๔ ทุ่ม บรรลุปุพเพนิวาสานุสติญาณ ทรงระลึกชาติของพระองค์ย้อนหลังได้ตลอด ที่ไหน ๆ ถึงไหนถึงกัน เกิดมาก็ภพก็ชาตินับไม่ได้เลย นั่นเป็นอันดับแรก พอทรงพิจารณาพระองค์แจ้งชัดว่าเป็นนักเกิดแก่เจ็บตายมาก็ปักที่ปักแล้ว ฟังมาทราบกันในวันนี้ย้อนหลัง

ทีนี้ก็มาพิจารณาดูสัตว์ทั้งหลายอีก พอถึงมัชฌิมยาม บรรลุจุตูปปาตญาณ ทรงทราบเรื่องความเกิดความตายของสัตว์โลกทั้งหลายเป็นยังงี้บ้าง เราเป็นมาอย่างนี้ ๆ ก็ภพก็ชาติ พิจารณาย้อนหลังรู้หมด ทีนี้พอมัชฌิมยาม ทรงบรรลุธรรม จุตูปปาตญาณ รู้ความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลาย ความท่องเที่ยวของสัตว์ทั้งหลายในเวลานั้น พิจารณาดูนี้ โอ้ย ทีนี้ยิ่งเอาอีกละนะ ถ้าภาษาของเราเรียกว่าดูไม่ได้ว่างั้นเถอะ แต่พระองค์เดียวเท่านั้นภพชาติของพระองค์มากขนาดไหน ทีนี้สัตว์โลกมีมากขนาดไหน พอกำหนดดูสัตว์โลกนี้เรียกว่าจะดูไม่ได้เลย แน่นหนาเต็มโลกธาตุ มีแต่สถานที่เกิดที่ตายของสัตว์ทั้งนั้นเลยไม่มีว่าง ดินฟ้าอากาศไม่ว่าง ที่เกิดที่ตายของสัตว์มีทั่วไป ใต้น้ำบนบกที่ไหนมีหมดเลย ไม่เลือกป่าช้าคือสัตว์ทั้งหลายเกิดตาย นี่ไม่มีป่าช้า เป็นป่าช้าของผู้ นั้น ๆ ตายที่ไหนเป็นป่าช้าที่นั่น

พระองค์ก็มาพิจารณาทั้งสองอย่างนี้ประมวลเข้ามา เรื่องเกิดตายไม่หยุดไม่ถอย นี่เป็นมาเพราะอะไร ทีนี้จะเข้าถึงรากแก้วมันนะ ที่แรกพิจารณา ปฐมณาน พอจิตสงบ แล้วญาณก็หยั่งทราบย้อนหลัง ๆ พิจารณาดูสัตว์ทั้งหลายไม่มีอะไรสงสัยแล้ว สามแดน โลกธาตุนี้คือป่าช้าของสัตว์ ความเกิดตายกับกองทุกข์ที่ทรมารังพระรังกันไป พระองค์ไม่สงสัยแล้ว เรื่องเหล่านี้เป็นมาจากอะไร พิจารณาค้นหาสาเหตุก็พบ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารฯ อวิชชาเป็นตัวรากฐานสำคัญมาก ตัวพินตัวไฟอยู่ที่นี้ไม่ใช่ตัวไหน เวลาจะเปิด มันต้องเอาไฟเป็นไฟ ไม่เป็นไฟปล่อยไม่ได้ จะถือว่าเป็นข้าวต้มขนมกินกลืนตายอยู่ในนั้น มันเป็นเหยื่อล่อ ๆ อยู่ในข้าวต้มขนม มันเป็นไฟใครจะไปกลืนมัน มันก็ปล่อยผิงเดียวมันก็โอดเลย นั้น

พอพิจารณาถึงอวิชชา อวิชชามันเป็นยังงี้ อวิชชาทำให้เกิดสังขาร อวิชชาเป็นตัวสมุทัยอันใหญ่หลวง สังขารก็สังขารคือความคิดปรุงในเรื่องต่าง ๆ ออกจากสมุทัยแตกกิ่งก้านไปเรื่อย อวิชชาปจฺจยา สงฺขารฯ สงฺขารปจฺจยา วิญญฺณฯ วิญญฺณปจฺจยา นามรูปฯ เรื่อยไปเลย มันแตกกิ่งแตกก้านออกไป พอเป็นต้นแล้วต้องแตกความหมายก็ว่างั้น อวิชชาพาให้เกิดเป็นต้นเป็นลำขึ้นมา พอเป็นต้นเป็นลำแล้วก็แตกกิ่งแตกก้านขึ้นไปถึงสุดยอดแห่งกิ่งก้านสาขา พรรณาไปหมด ท่านก็ประมวลเข้ามว่า เออเมตสุส เกลวสุส ทุกขกฺขนฺธสุส สมุทฺโย โทติ รวมแล้วทุกข์ทั้งมวลเกิดมาจากสมุทัยคืออิกเลส อวิชชาตัวนี้เท่านั้น

พอพิจารณาอย่างนี้แล้วก็ย้อนกลับมาดูสมุทัยนี้ดับพิบ เรียกว่า อวิชฺชาเยว อเสสวโรธานิโรธฯ สงฺขารานิโรธฯ เมื่ออวิชชาดับเท่านั้นทุกสิ่งทุกอย่างดับหมด ถอนรากแก้วขึ้นมาเท่านั้น ไม่มีกิ่งก้านสาขาดอกใบตรงไหนจะงอกเงยขึ้นไปได้อต่อไป พังด้วยกันหมดเลย อวิชชาพังอันเดียวทุกสิ่งทุกอย่างพังหมด ความทุกข์ สมุทัยดับเสียอย่างเดียว

ทุกซั้วทั้งมวลดัดบ่หมด ภพชาติดัดบ่หมด อย่างนั้นนะท่านพิจารณา ท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมามีด้วยสยัมภู

แต่ท่านไม่ได้ทรงสั่งสอนพระให้อุดอาหารอย่างนั้นอย่างนั้นะ ทั้ง ๆ ที่ท่านก็ทำมาแล้วท่านก็ไม่สอน ท่านส่งเสริม แต่ไม่เป็นคำสอนจริง ๆ สั่งบังคับหรือเป็นกฎ เช่นอย่างธุดงค์ ๑๓ ข้อ เป็นข้อ ๆ เครื่องดำเนิน การอดอาหารไม่ได้มีในธุดงค์ ๑๓ แต่มีในบุพพสิกขา นั้นอย่างนั้นะ คือแยกออกไปหลายเล่ม คัมภีร์มีมากนี่นะ เรามันเห็นนี่ว่าไง บุพพสิกขาท่านถอดออกมาพูดถึงเรื่องการอดอาหาร พระองค์ว่าการอดอาหารนั้นมีทั้งโทษทั้งคุณ ถ้าวอดเพื่อความโอ้อวด เรียกว่าเป็นแบบกิเลส ปรับอบัติทุกอิริยาบถ ความเคลื่อนไหว ปรับหมด ฟังชื้อดอาหาร อดอาหารเพื่อโอ้อวดเป็นกิเลสตัณหา ท่านปรับอบัติทุกอิริยาบถ ถ้าวอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วอดเกิดเรตถาคตอนุญัต นั้นเห็นไหม ถ้าวอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วอดเกิดเรตถาคตอนุญัต นี่อันหนึ่ง

อันหนึ่งบอกไว้ตอนที่พระสาวกทั้งหลายมาเฝ้า ท่านบอกว่าการขบฉันอาหารน้อย ๆ รู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างธาตุขันธ์ก็เบา จิตใจก็สะดวกสบาย บรรดาพระสงฆ์ที่เข้าเฝ้าท่าน เออ ถูกแล้วเรตถาคตก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน นั้นเห็นไหม ถ้าเวลาฉันมากมันอึดอัด นั้นฟังซิ พวกนี้อึดอัดไหม พวกเรานี้ได้ถุนศาลานี้เวลานี้มันอึดอัดไหม หรือว่าพุงนี้มันกางแล้วก็ไปหาเอาแข่งใหญ่ ๆ มาพันกับข้างนี้อีก ใส่พุงนี้เต็มแล้วก็ใส่แข่งนี้ ๆ

พวกเรามันเป็นยังงี้ พระพุทธเจ้าว่ามันอึดอัด พวกเราไม่อึดอัด ถ้าได้มากจะพอใจ พวกนี้พวกแข่งติดตัวเต็มตัว มองไปเห็นคนไหนมีแต่แข่งเต็มตัว ๆ แข่งข้าวต้มขนม กล้วยหอมกล้วยไข่เต็มไปหมดนั่นแหละ กระต่ายเราเลยจะตายมันเอาอาหารไปปรนเปรอกันจากแข่งใหญ่ ๆ นั่นแหละ พระพุทธเจ้าพระองค์ก็ทรงชมเชย ฉะนั้นน้อยดี ท่านว่า ตอนอดอาหารท่านก็บอก อดเกิดเรตถาคตอนุญัต นั้นเห็นไหม ถ้าวอดที่ฉันน้อยนี้เรตถาคตปฏิบัติอย่างนั้นอยู่แล้ว ยิ่งเวลาว่าง ๆ แล้วเรตถาคตจะไม่ฉันมากเลยเพื่อความสะดวกในธาตุในขันธ์ ท่านไม่ได้แก้กิเลสตัวใดนะพระพุทธเจ้า ระหว่างขันธ์กับจิตที่อาศัยกันอยู่นี้ โลกสมมุติทั้งมวลจะมาอยู่ในขันธ์กับจิตเท่านั้น ที่รับทราบรับผิดชอบกันอยู่ตลอดเวลา พระพุทธเจ้าไม่ได้แบกอะไรรับทราบอะไรมากมายนัก ยิ่งกว่าเรื่องของขันธ์

ขันธ์ ๕ คือ รูปร่างของเรา เวทนา ความสุข ความทุกข์ เฉย ๆ มันเกิดขึ้นจากร่างกาย สัญญา ความจดจำ สังขาร ความคิดความปรุงในเรื่องต่าง ๆ วิญญาณ การรับทราบก็เข้ามาตา หู จมูก ลิ้น กาย รับทราบอะไรมานี้ ทั้ง ๔-๕ อย่างนี้มันสัมผัสสัมพันธ์ให้ใจซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบนี้รับทราบตลอดเวลา อันนี้คือธรรมชาติที่กวนใจพระอรหันต์

ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้า เป็นต้น นอกนั้นไม่มากวน ชั้นเท่านั้นมากวน พากินอยู่หลับนอนพาไปพามาพาขับพาถ่าย นี่มีแต่เรื่องของชั้นกวนทั้งนั้น ฟังให้ดีนะ ไม่มีอะไรมากวนมีแต่เรื่องของชั้น มันทากเป็น ไม่ได้บอกว่ามันกวนรณะ มันก็แสดงตามเรื่องของมัน แต่จิตผู้รับทราบก็รับทราบตลอดเวลา ถึงไม่แบกไม่หามไม่เป็นอุปาทานก็รับทราบ ก็จัดว่าเป็นภาระอันหนึ่งในเมื่อชั้นยังมีอยู่

เพราะฉะนั้นท่านว่า สอุปาทิเสสนิพพาน ผู้ที่จิตถึงพระนิพพานแล้วแต่ยังครองธาตุครองชั้นอยู่ คือยังรับผิดชอบชั้น ๕ นี้อยู่ อนุปาทิเสสนิพพาน ผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้ว พร้อมกับธาตุชั้นซึ่งเป็นส่วนสมมุติดับพิบลงไปพร้อมกันหมดเท่านั้น ก็เป็นอันว่าไม่มีปัญหาอะไรเลย สมมุตินี้ดับหมดเลย ท่านว่านิพพานดับ นิพพานแปลว่าดับดับอะไร ดับสมมุติเครื่องก่อกวนทั้งหลาย ไม่มีอะไรในจิตของพระธรรมธาตุ หรือธรรมธาตุของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ นั้นฟังให้มันชัด ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดจะว่าไง นี่ละเรื่องสมมุติทั้งหมดมาอยู่ในชั้น ที่พระอรหันต์ทั้งหลายท่านรับทราบ เรียกว่ารับภาระก็ถูก รับทราบอยู่ตลอดเวลา ไม่รับภาระยังงี้ พากินไม่กินไม่ได้ พาถ่ายไม่ถ่ายไม่ได้ เวลามันปวดนี้ไม่พามันไปชี้แตกปาดออกไปว่าไง นั้นต้องพามันไปเข้าใจเหอ นี่ก็เป็นภาระ ปวดชี้ปวดตด ตดไม่ค่อยเท่าไร เป็นแต่เพียงว่าเวลาจะตดก็มองนั้นมองนี้ มีใครเห็นเราไหมก็ค่อยไปออกมา

ฟังให้ถึงใจนะ ธรรมชาตินี้มีอยู่กับทุกคน เราเอามาพูดนี้ผิดที่ไหนเข้าใจหรือ ไม่มีใครพูดมีแต่อาย อายอะไร เอาไว้หน้ากิเลสเข้าใจไหม ไว้หน้ากิเลส ให้เกียรติกิเลส ถ้าจะตดก็(หมาเริ่มเห่า) หมานี้มันมากวนกุ่มมันเป็นยังงี้หมาเนี่ย กูกำลังจะเทศน์หมดเด็ดมันมากวนอะไรกูนี๊ ฟาดปากหมาให้กูหนอยนะ กูโมโหกูกำลังจะลงหมดเด็ด ๆ นี่เลยเถลเถลไปไหนไม่รู้เนาะ มาตั้งขึ้นใหม่มันไม่ซึ้งเข้าใจไหม ถ้ามันกำลังขึ้นนี้ซึ้งมากนะ อันนี้หมาดัดสันดานมันเลยแฉลบ เอาละปล่อยอันนี้ไม่เอา คงแสดงว่าไอ้หม่มันไม่เห็นด้วยเพราะกลัวศาลาแตก ไอ้หม่มันไม่อยากให้ศาลาแตก ไอ้หม่มันไม่เห็นด้วย เอาละมึงไม่เห็นด้วยกูก็ก็นี่เอาละ กูผ่านไปทางใหม่

นี่พูดถึงเรื่องชั้นมันเป็นเรื่องของมันอยู่ในจิตกับชั้นนี้เท่านั้น นอกนั้นไม่ยุ่งเลย นี่ละที่เกี่ยวข้องกับพระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลสแล้วอยู่ตลอดเวลาเมื่อก่อนนี้ อันนี้เป็นต้นแห่งสมมุติทั้งหลายอยู่ที่จิตรับผิดชอบ พออันนี้ขาดพิบลงไปหมดชั้น เพราะอันนั้นดับอยู่แล้ว อันนี้พิบเดียวหมด ที่นี้สมมุติโดยประการทั้งปวง ท่านเรียกว่าอนุปาทิเสสนิพพาน เรียกว่าสิ้นโดยสิ้นเชิง ไม่มีสมมุติแม้เม็ดหินเม็ดทรายเข้าไปเกี่ยวข้องเลย ท่านจึงเรียกว่านิพพานล้วน ๆ เรียก อนุปาทิเสสนิพพาน สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้ว ตัดชั้นนี้ออกไป

ขาดสะบั้นไปหมด เหลือแต่ธรรมชาติวิมุตติหลุดพ้นล้วน ๆ นั่นแหละเรียกว่านิพพาน
ปรม สุข นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง

คำว่าสุขอย่างยิ่งนี้ก็ยังไม่หายบอญนะ ให้ถึงตัวจริงคำว่าสุขอย่างยิ่งนี้ก็เข้ากันไม่ได้
นะ แต่โลกมีสมมุติก็ต้องแยกออกมา อันนี้เลวอันนี้ดี อันนี้ดีเลิศก็ว่ากันไป นิพพานเอา
มาใช้ในสมมุติก็ต้องบอกว่าชั้นดีเลิศ แต่ธรรมชาติจริง ๆ แล้วเลยนั้นอีก ไม่มีอะไรที่จะ
เข้าไปถึงได้เลยธรรมชาตินั้น จึงเรียกว่าพ้นสมมุติโดยประการทั้งปวง ดีเลิศก็ยังอยู่ใน
สมมุติชั้นดีเลิศ

ธรรมที่กล่าวอยู่นี้กระเทือนใจพี่น้องชาวพุทธเราด้วยกันทุกคนนะ ที่กล่าวนี้
ธรรมะเหล่านี้สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกับกิเลสอยู่ในหัวใจของเราสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมา
ความโลภก็สด ๆ ร้อน ๆ ไม่เคยเสื่อมคลายไปที่ไหน มันอยู่หัวใจของสัตว์สด ๆ ร้อน
ๆ มากี่ปกี่กัลปอยู่ในหัวใจนี้ ความโกรธ ราคะตัณหา ๓ ประเภทก็ใหญ่ ๆ นี้อันใหญ่
ๆ ออกมาจากอวิชชาเป็นต้นฐานสำคัญ อันนี้สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ในหัวใจเราทุกคนฉันใด
ธรรมะที่จะระงับดับสิ่งเหล่านี้ก็สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน เมื่อนำมาใช้แล้วได้ผลเป็น
ลำดับลำดับไปเหมือนกัน ไม่มีอะไรใครไม่มีอะไรล้ำสมัย เป็นความเสมอภาคด้วยกัน
ระหว่างกิเลสกับธรรม ไม่มีฝ่ายใดยิ่งฝ่ายใดหย่อน กิเลสเป็นกิเลสเต็มตัว ธรรมเป็น
ธรรมเต็มตัวดับกิเลสได้เต็มตัว กิเลสดับธรรมได้เต็มตัวเหมือนกัน

ถ้าใครไม่สนใจในธรรมปล่อยให้กิเลสเหี้ยมบ้า กิเลสดับตลอดเวลา ดับธรรม
ในใจ ถ้าใจคึกคักต่อสู้แล้วธรรมก็ดับไปโดยลำดับ ฟาดจนดับเรียบวุธเลย นี่สด ๆ ร้อน
ๆ ธรรมมีอยู่ที่ไหน มีอยู่ที่หัวใจของทุกคน ถ้าปฏิเสธธรรมแล้วก็ปฏิเสธหัวใจที่รับได้รับ
ชั่วที่มันแสดงขึ้นอยู่ทุกเวลานี้เสีย ถ้าไม่ปฏิเสธนี้แล้วให้อยอมรับบาปบุญ พระพุทธเจ้า
ทรงแสดงมาจากรากฐานอันสำคัญไม่มาจากไหนแหละ พระองค์ทรงรู้แล้วรากฐาน
สำคัญถอดออกมามากรากฐานสำคัญสุด ๆ ร้อน ๆ ด้วยกัน ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

อย่าไปอวดดีกว่าพระพุทธเจ้านะ ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี มีแต่ความผาดโผน
โจนทะยานที่จะจมลงในนรก ว่านรกไม่มี ๆ นั่นคือเปิดทางนรกนะ ใครว่านรกไม่มี ๆ
นั่นละคือเปิดทางอย่างจำเลยเทียว หัวใจนี้เท่านั้นรังเอาไว้นะ ลมหายใจนี้รังเอาไว้เพื่อ
ไม่ให้เจ้อันนั้น นี่เรียกว่าเป็นภพของมนุษย์อยู่ มีลมหายใจเป็นกำแพงกันเอาไว้ บาป
บุญนรกสวรรค์ก็ไม่เห็น ถ้าไม่มีธรรมส่องทะลุออกไป จิตใจธรรมดาเรานี้ไม่เห็น เพราะ
ฉะนั้นคนจึงกล้าปฏิเสธบาปบุญนรกสวรรค์ได้ ถ้าเห็นใครจะไปกล้า อันนี้มันไม่เห็น ลม
หายใจนี้ตัวสำคัญที่มันปิดไว้ เป็นภพมนุษย์อยู่นี้จากลมหายใจ พอลมหายใจขาดปั๊บ ที่
นี้เมืองผีจะเข้าทันทีจากจิตวิญญาณดวงนี้ เพราะกรรมติดกรรมชั่วอยู่ในหัวใจนี้ มันจะ
เปิดจำของมันออกทันที แสดงฤทธิ์เต็มเหนี่ยวเลย มีแต่จิตล้วน ๆ ไม่มีธาตุมีขันธลม

หายใจเข้าไปเป็นกำแพงกันแล้ว จิตดวงนี้จะเบิกกว้างออกทันทีเลย ผิง ควรจะไปนรก ลงทันที ไปสวรรค์ไปทันที

ใครอย่ามาอวดพระพุทธรูปเจ้าว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี อย่ามาอวด ตัวนี้เป็นตัว จัง ๆ แล้วที่นี้ พอไปเจอเข้าสายแล้ว พอยอมรับพระพุทธรูปเจ้าก็สายแล้ว ถ้าเป็นนักโทษ ก็เข้าเรือนจำแล้ว มันสายเสียแล้ว ไปแก้ยังนักโทษ ตัดสินจำคุกติดตะรางแล้วจะว่า เป็นพลเมืองดีเหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้ง ๆ ที่กำลังจะรับโทษอยู่นั้นมีไหม ไม่มี นอกจาก มันสิ้นโทษแล้วไม่ออกก็ไล่ออก อันนี้หมดเขตความเป็นนักโทษแล้วเป็นคนธรรมดาให้อยู่กับนักโทษไม่ได้ ตีออกจากเรือนจำ นี่เห็นไหมเขาปล่อยนักโทษ ผู้ที่จะควรเข้าเป็นนักโทษลากเข้าไปเลย เอาไว้ไหนก็ไม่อยู่ต้องเข้าตะรางเท่านั้น อันนี้เมืองมนุษย์เมืองผีก็เหมือนกัน ถ้าอยู่ในเมืองมนุษย์ยังไม่เป็นเมืองผี ยังไงก็ยังไม่เป็นมนุษย์อยู่นั้น รูปร่างเป็นมนุษย์ใจเป็นผีก็ตาม รูปร่างยังเป็นมนุษย์ พอลมหายใจขาดกำแพงนี้ขาดปั้งแล้วเป็นผีเต็มตัว ที่นี้ผิงเลยจิตดวงนี้ เป็นผีเป็นเทพเต็มตัว ขาดสะบันลงไปแล้วเหี่ยว

เป็นเทพก็ไปเลยทางดี เป็นผีก็ลงเลยทางนรก นี่คือสด ๆ ร้อน ๆ มีอยู่กับหัวใจทุกคน อย่าปฏิเสธเจ้าของ อย่าลบหลู่เจ้าของถ้าไม่อยากฉิบหายทั้งเป็นนะ เดี่ยวนี้ลมหายใจกันเอาไว้เท่านั้น ยังไม่ให้เห็นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ลมหายใจนี้ตัวสำคัญมากนะ พิจารณาไป ๆ มันก็มาติดอยู่ที่ลมหายใจครองร่างอยู่นี้ ร่างนี้ก็เป็นร่างของมนุษย์ มันเป็นเรื่องมนุษย์ไปหมดยังไม่เป็นเรื่องผี หัวใจจะเป็นผีมันก็เป็นอยู่ที่หัวใจ แต่ร่างกายยังไม่เป็น พอลมหายใจขาดลงไปเท่านั้น ที่นี้เป็นผีเป็นเทพขึ้นทันทีจิตดวงนี้ละ มาเกิดภพชาติเหล่านี้มาจากไหนเรารู้ไหม ทำไมมันมาเกิดได้เห็นไหม เต็มอยู่นี้เราว่าเป็นคน ๆ มาจากภพไหนเรารู้ไหม ธรรมชาติของมันพามาแล้ว มันเห็นไหมละ เรายังไม่รู้ ให้อาจารย์ถามว่า อย่าอวดนะอวดพระพุทธรูป อย่าอวดถ้าไม่อยากจมจริง ๆ อวดก็จมจริง ๆ นั่นละ ใครเก่ง เก่งเท่าไร นั่นละความเก่งของตัวเองมันจะตัดสันดานตัวเอง ให้จำให้ ตีนะ พุดเท่านั้นนะวันนี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd